

Rusland, Oekraïne, NAVO: pooiers van de dood

“Het is geen geheim meer dat er een diplomatieke regeling is getroffen tussen de Oekraïense oligarchen (vertegenwoordigd door Volodymir Zelensky) en de NAVO: Oekraïne levert het menselijke kanonnenvoer en de NAVO levert de explosieven en andere hardware om de militaire pretentie van Rusland te reduceren tot [de grootte van] zijn werkelijke economische macht (vergelijkbaar, voor het BBP, met de Benelux).” (Anoniem bericht, 26 april 2022.)

Het is nu een officieel doel van de NAVO; het werd 28 april 2022 aangekondigd door de democraat Lloyd Austin, Amerikaans staatssecretaris van defensie, om een lange oorlog te voeren waarin zoveel mogelijk Russisch militair potentieel zal worden vernietigd. Het doel is niet langer de Oekraïense staat te voorzien van net genoeg middelen om zichzelf te *verdedigen*, maar haar te voorzien van veel meer middelen om Rusland te *verslaan*.

Als tegenprestatie dreigt Vladimir Poetin met een Derde Wereldoorlog en Atoombommen; maar wel op voorwaarde dat zijn entourage en de Russische bevolking dit accepteren, wat onwaarschijnlijk is, maar allerminst is uit te sluiten. De Sovjet-Unie is echter dood en kan niet nieuw leven ingeblazen worden.

Na de oorlog van 2014 in Oekraïne, die tijdelijk eindigde met de bezetting van de Krim en de afscheiding van een deel van de Oekraïense Donbas-regio, werd het Kremlin onvermijdelijk in de bourgeois-logica getreiterd en geprovoceerd: Beperkingen op het gebruik van de Russische taal, breuk met de Russisch orthodoxe kerk, steeds effectievere militaire aanvallen op de separatistische delen van Donetsk en Luhansk; afsnijden van de watervoorziening van de Krim, aanleg van verbindingen met Europese elektriciteitsnetwerken ten koste van het Russische, aanwezigheid van honderden NAVO-instructeurs in het land, en nog veel meer. Dit alles werd bewust versneld sinds de verkiezing van Zelensky in 2019, die de meer “gematigde” en “aarzelende”, maar even westers georiënteerde Oekraïense oligarch Petro Porosjenko verving.

Tegelijkertijd waren er in 2020 in Wit-Rusland anti-Russische en pro-Westerse manifestaties (met steun van het Albert Einstein Instituut en de C.I.A.) die Poetin moest “pacificeren” alvorens hij kon proberen om in Oekraïne een soort tegenoffensief te beginnen.

Poetin werd aan de macht geholpen door de Russische oligarchen, maar vervolgens onderwierp Poetin de oligarchen aan zijn wil, en zette degenen die zich tegen hem verzetten (zoals Khordokovsky en Berezovsky) gevangen of probeerde hen te vermoorden, dan wel dwong hij hen in ballingschap te gaan. In december 2021 heeft Zelensky ook geprobeerd om de Oekraïense oligarch en voormalige president Porosjenko gevangen te zetten wegens “verraad”, omdat hij niet bereid was Poetin te provoceren tot een grootschalige oorlog (zijn evidente corruptie was niet het hoofdprobleem, want dat had hij gemeen met de andere spelers); waarna een “anti-oligarchenwet” werd aangenomen om dit gevaar te neutraliseren. Beide mannen, Poetin en Zelenski, hebben de controle over alle openbare informatie overgenomen en alle oppositie het zwijgen opgelegd. Het belangrijkste verschil tussen Poetin en Zelenski is dat Poetin over honderden atoombommen beschikt die hij waarschijnlijk bereid is te gebruiken, terwijl Oekraïne ze aan Rusland heeft moeten teruggeven (onder Amerikaanse en Europese druk), wat Zelenski zeer moet betreuren, want hij zou ze ongetwijfeld net zo graag ter beschikking hebben als Poetin.

Het is duidelijk dat de Russische heersende klasse in 2022 niet aarzelde om te beginnen met moorden en vernietigen in Oekraïne om haar smerige “vitale belangen” te verdedigen. Vladimir Poetin, Sergej Lavrov en Dmitry Peskov, dit triumviraat van waanzin dat regeert door terreur, was dom genoeg om een hopeloos en wanhopig militair tegenoffensief te beginnen waarbij zij accepteerden om de confrontatie aan te gaan met de volledige vuurkracht van de NAVO. Ze misrekenden zich schromelijk: het Russische leger, niet minder corrupt dan de rest van het land, verkeerde in een zeer slechte materiële en mentale toestand, en toen de Russische soldaten merkten dat ze in Oekraïne niet met bloemen en kussen werden verwelkomd, werd het moreel nog slechter: er was veel opstand en sabotage, en, zoals te verwachten was, ook veel “ongewenste uitwassen”, waarvoor het ongelukkige triumviraat natuurlijk “geen verantwoordelijkheid” draagt.

Daarentegen was het Oekraïense leger, sinds 2014 onder NAVO-toezicht, goed getraind en goed uitgerust, terwijl het patriottisme nieuwe hoogten bereikte dankzij het waanvoortzicht van integratie in “Het Westen”. Welnu, Oekraïne is een van de armste en meest corrupte landen van Europa (de beroepsbevolking trekt sinds 2014 met miljoenen weg, en zelfs nog meer sinds de oorlog begon, terwijl de vluchtelingen niets hebben om

naar terug te keren), en niemand in “Het Westen” zit te wachten op een dergelijke territoriale “kandidaat”; maar het kan tot grote tevredenheid dienen als reservoir van goedkope arbeidskracht en kanonnenvoer.

Hoewel de Russische staat na 1990 de belofte kreeg dat de NAVO en de EU niet naar het oosten zouden worden uitgebreid, werden in de loop der jaren steeds meer staten van het voormalige Warschaupact economisch geïntegreerd in westerse commerciële en militaire allianties. Er waren zeker overwegingen, vooral van Duitse en Franse zijde, dat door een toenadering tot Rusland het Amerikaanse “Unilateralisme”/“Unipolarisme” kon worden bestreden, iets waarop de VS vanaf 1991 moesten reageren en wat onder andere resulteerde in de twee Irak-oorlogen om het “oude Europa” te disciplineren in de Amerikaanse wereldheerschappij.

Een onberekenbaar gevaar ging uit van de nieuw opgerichte staten na de zelfontbinding van de Sovjet-Unie. In het Memorandum van Boedapest van 1994 werd bijvoorbeeld overeenstemming bereikt over de nucleaire ontwapening van Oekraïne, Wit-Rusland en Kazachstan ten gunste van de opvolgerstaat van de USSR, Rusland. In ruil daarvoor werd deze staten territoriale integriteit beloofd na hun gedeeltelijke ontwapening, iets wat Rusland net zo weinig heeft nageleefd als eerdere overeenkomsten door het Westen werden gerespecteerd. Er werden geen argumenten over “democratie” of “mensenrechten” aangevoerd; het ging allemaal over “invloedsferen”.

In 2014, toen Oekraïne zich uiteindelijk naar de EU en de NAVO keerde, lanceerden Vladimir Poetin, Sergej Lavrov en Dmitri Peskov een politiek hopeloos en wanhopig tegenoffensief. (De ontstaansgeschiedenis van het conflict bevestigt de stelling van de communistisch linkerzijde dat een onderscheid tussen offensieve en defensieve oorlogen geen zin meer heeft).

Een dergelijke situatie hebben we eerder gezien in Georgië, waar een president Rusland tot oorlog provoceerde, wat slecht afliep voor Georgië. Maar Oekraïne is Georgië niet: het heeft een goed uitgerust en zeer gemotiveerd leger dat voor Rusland zeer moeilijk te verslaan is op een enorm gebied dat moeilijk te controleren is. En Oekraïne heeft bewezen in staat te zijn de hele mannelijke bevolking van 18-60 jaar met geweld te rekruteren, iets wat Poetin niet eens probeert, net zomin als dat hij zijn reservisten oproept.

De strijd om “invloedsferen”, waar het in deze oorlog allemaal om gaat, wordt gegarandeerd met welluidende eisen voor “democratie” en “mensenrechten”. Welnu, Oekraïne blijft een van de armste en meest corrupte landen van Europa, waar, net als in Rusland, alle “oppositie” het zwijgen is opgelegd. In de internationale krijgswet van de bourgeoisie is het prima om miljoenen mensen te vermoorden als ze in uniformen zijn gestoken. De democratische goedkeuring door het volk van hun heerschappij boemerangt wanneer zij worden opgeroepen tot bloeddorstige dienst voor hun moederland en onder verplichte dienstplicht. Het enige doel van het aandringen op de eerbiediging van de “mensenrechten”, vooral in tijden van oorlog, is de vijand op de slechtst mogelijke manier in het ongelijk te stellen. Alsof er een verschil zou zijn tussen een “schone” en een “vuile” oorlog!

Aan beide zijden van het front worden nu arbeiders in uniform, of burgers zonder uniform, gedood en verminkt. In de regel zijn het de loonarbeiders die zich in de strijd werpen voor een heerschappij die zelfs in tijden van “vrede” de middelen heeft verkregen om een vernietigingsoorlog te voeren door de kapitalistische uitbuiting van de beroepsbevolking.

Er zijn geen goede redenen voor wie dan ook om aan de oorlog deel te nemen, aan geen van beide zijden. Allen moeten zich tegen hun uitbuiters keren en zich verbreederen met de arbeiders aan de andere kant van het front. Het is een zaak voor het hele wereldproletariaat om zich tegen de wereld-bourgeoisie te keren. Hun motto's moeten zijn:

Arbeiders aller landen, verenigt u!

Geen oorlog tussen de “naties”, geen vrede tussen de klassen!

Vorm de imperialistische oorlog om in een Burgeroorlog!

Proletarisch-internationalistische groeten, 1 mei 2022